

der kun oplyste, at der havde fundet Samraad Sted. Jeg maa have Lov til at sige, at det ærede Medlem synes at overspringe en meget vigtig Del af Folketingets Behandling af Finansloven, nemlig selve Forhandlingen. Jeg ved ikke, om jeg overfor et mere blødgigt og mindre energisk Medlem kunde henvise til at gennemlæse Forhandlingerne om Finansloven i Folketingstidenden. Det er ganske sikkert et Arbejde, der paalægges en Mand derigennem, og jeg kan heller ikke tænke mig, at det ærede Medlem skulde ønske disse Forhandlinger mere udførlige, end de for Øjeblikket er. Men dør vilde han finde mange Oplysninger om de enkelte Sager, ikke mindst om Samraadene, hvis Anbringelse i Betænkningen netop finder Sted, for at man senere i Salen kan komme til at forhandle om de paagældende Spørgsmaal.

Hvad der mere angik Ministeriet, var det ærede Medlems Anke over, at der var stillet saa mange Ændringsforslag til anden og især til tredje Behandling. Derom kan jeg sige, at disse Ændringsforslag har tilsammen ikke givet mere end de omtrent 800,000 Kr., hvormed Udgiften paa Finanslovsforslaget er blevet forøget. Dette viser, at de overvejende har været af ringe Betydning, og det er ogsaa kun imod et Par enkelte, der her i Salen er rettet nogen Indsigelse, ud fra den Betragtning, at man hellere burde have anbragt dem paa særlige Lovforslag. Derom mener jeg mig ikke beføjet til at udtale mig, i alt Fald ikke i dette Øjeblik. Det maa være de Ministres Sag, under hvem de Sager, som de af ærede Medlemmer omtalte Ændringsforslag vedrører, henhører.

Det ærede Medlem delte principielt den Betragtning, som er Folketingets, at Finansloven er Folketingets Finanslov, at den behandles og behandles til Ende i Folketinget og dernæst oversendes til Landstinget for her at undergaa en langt mere summarisk Behandling, og naar det ærede Medlem derfor nævnedes, at Finanslovsforslaget ogsaa i Aar var kommet meget sent til Landstinget, er det jo, som det ærede Medlem ogsaa nævnedes, en gammel Praksis. Jeg har som Landstingsmand ikke kunnet angribe Folketinget derfor. Jeg har ment, at det nu en Gang hørte til vort konstitutionelle Livs Forhold, at saaledes foregik Behandlingen af den vigtigste Lov, Rigsdagen har at vedtage hvert Aar, og jeg kan heller ikke som Minister mene, at der her sker noget, som

strider mod vor konstitutionelle Udvikling, saaledes som den har fundet Sted her.

Om selve Finanslovsforslaget, som det foreligger med Indtægter og Udgifter, har jo ærede Medlemmer kun udtalt sig meget lidt. Det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Piper), der talte paa Højres Vegne, mente, at paa et enkelt Punkt var Indtægten anslaaet alt for højt, nemlig med Hensyn til Indkomst- og Formueskatten. Jeg maa her sige ham imod. Jeg tror ikke, den Anke er berettiget, dels fordi den Virksomhed, Landsoverskatteraadet har udfoldet i de sidste Aar, ingenlunde er standset, men stadig vedbliver — jeg vil henvise til Landsoverskatteraadets Beretninger —, dels fordi der, hvad vi jo alle er glade over, er en stadig Stigning af Formuer og Indtægter her i Landet. Jeg er fuldkommen overbevist om, at min Ansættelse er rigtig — eller var rigtig, for det er klart, at der nu foreligger saadanne Forhold her i Landet, at der bliver en ikke ringe Usikkerhed med Hensyn til Finanslovens Indtægtsside, medens Udgiftssiden desværre er langt mere sikker. Men det glædede mig, at det ærede Medlem indrømmede, at man havde været nødt til at optage en Række Bevillinger paa Udgiftssiden, fordi det var nødvendigt at sætte Arbejderne i Gang. Det var nødvendigt at holde det gaaende, som det ærede Medlem udtrykte sig, og saaledes var i Virkeligheden ogsaa Ministeriets Betragtning, den Gang Finanslovudkastet blev udarbejdet. Det var nødvendigt at opføre Indtægten saaledes, som man vilde vente den under normale Forhold, og det var nødvendigt at opføre Udgiften saaledes, som man maatte vente den ud fra de ret abnorme Forhold, hvorunder vi levede. Ud fra dette Synspunkt har man altsaa fremstillet dette Finanslovsforslag, og det glæder mig, at det ærede Medlem, der talte paa Højres Vegne, dog var enig med os i, at Finanslovsforslaget maatte opgøres saaledes, som sket er, selv om han mener, at Indtægtssiden kan være alt for højt anslaaet. Jeg kan nu i og for sig ikke indrømme, at et Finanslovsforslag, der kom til Landstinget med et Overskud af 2 Mill. Kr., skulde være et Finanslovsforslag, som man havde synderlig Ret til at angribe i finansiell Henseende. Vi har set de Finanslovsforslag, som var meget svagere finansielt begrundede end dette. Hvis det var et almindeligt Aar, vi gik i Møde, vilde jeg med stor Ro tage Ansvaret for dette Finanslovsforslags finansielle Resultat,